

ԽԱՅԱՍՏՈՒՆ ԱՔՈՎԿԱՆ

ՍԷՐ առ հայրենիս

Հեռաւոր տարածուն այս միջոց լայնութեան
Որ խլէ ուժգինի քոյ սուրբ տեսութեան
Կարօտի գնա ի սէր քա անբաժան
Հայաստան իմ քաղցրիկ Հայայաստան,
Ճամբեցեր զիս անհաց, անպաշար, անդարման
Անընկեր, աննպաստ, յուղի այս տարական,
Այլ գրո քաղցր անուն կալայց ես սրբազան.
Ե՞րբ եկից երբ տեսից գրոյդ սահման աննման
Ուր Մասիս, Արագած հոյակապ հոյանան,
Երբ եկից երբ տեսից ի դաշտ քո ի գեղազան Հայաստան
Ուր կամար երկնային կայ գրեզ շրջական,
Ոհ վաղուց ոչ տեսին գայն աչք իմ լալական
Որ ընթացք փոփոխեն գմանկութեանս իմ կայան. Հայաստան.
Ծիծաղին թերևս աստեղաց վառարան,
Ի վերայ նարմանդոց քոց վարից հրաշական
Իսկ թէ լան ո՛չ գիտեն: Կամ բացեայ տարական Հայաստան:
Յանձնեցի քեզ գծնօղս, զընտանիս, զգերդաստան,
Յանձնեցի սքամած, ի լաց յողբ անպայման,
Լան արդեօք տակաւին, թէ արևօվբ քո խնդան Հայաստան
Թէ արևն ելանէ՝ կամ նորա յանդիման,
Թէ գիշերն տարածէ՝ անկանիմ իմ վարան.
Ե՞րբ տեսից կողկողեն ի հայրենիս գայս վայրկեան, Հայաստան,
Ծխաված իմ հեծեծ ի մորնոք հառաչման,

Թխպագին քան ամրոց՝ ի բարձունս վերանան
Ո՛չ գիտեն բերե՞ն անպք քեզ ցաւոցս զայս գութան, Հայաստան
Սիրախումբ քոյդ գաւակք որք ի քեզ զօրանան
Ի դասուց, որոց ես կամ օտար, գուրկ միայն
Ոհ յիշե՞ն զիս արդեօք, թէ վաղուց մոռացան, Հայաստան,
Ոչ լսեն զ<ձ>այն երգոց՝ զոր ի դաշտ քո
Գա՞ն արդեօք յայդ կուսէ թռչնակաց ինչ երա
Ձի տացես ինձ ոչ լուր ի վայրեաց սիրական,
Ձայս տեսին ո՛չ աչք իմ, որքան աստ կամ մնամ Հայաստան.
Ձիմ սիրոյ զիմ հոգւոյ առ քեզ միշտ գեռանդեան
Ա՛ն վերջին զայս կտակ՝ զոր շրթունք իմ քեզ տան,
Կաց դու ինձ, որպէս ես քեզ սիրով անբաժան: Հայաստա՛ն: